

Jane Smithi kummalised seiklused

27.

Seiklus-armastusromaan

Juhus tuli talle pealegi veel appi. — Leedi Heritage teatas, et ta töötab laboratooriumis segamatult hilisõhtuni ja härra Embert ütles, et ta kavatsevat sõita välja kaheistmelises sportautos, mida ta tavaliselt ise juhtis. Ta ei teadvat ka, millal ta tagasi jõuab.

Jane tegi kohe otsuseks laskuda maa alla tuntud pannoo kaudu. Tal tarvitses ainult oodata, kui teenijad laua ära koristasid ja kõõki kadusid. Tütarlaps arvas, et keegi teda ei saa segada. Ja nii lootis ta palju kindlamalt oma retke sooritada, kui keskööl.

Enne lõunaeine lõppu tõusis Embert püsti, vabandas, lahkus toast. Leedi Heritage jäi aga istuma, mitte puudutades täisvalatud kohvitassi. Ta istus käsipõskil, pilk suunatud välja, aeda, ja oli märgata, et ta mõtted viibisid kaugel Lutrellist. Nähtavasti oli ta unustanud Jane'i sealoleku. Jane omakorda ei julgenud aga üles tõusta, paluda luba lahkuda, ehk üldse anda endast elumärki. Ta istus ja silmitses salaja läbi suletud silmi Raymonda kahvatut nägu. Eilsest oli see nägu tublisti muutunud, omades ilmesse midagi pehmet-õrna. Paistis aga, et Raymonda sugugi polnud maganud.

Ja nii istusid nad umbes pool tundi, mis Jane'ile paistis olevat igavik! Viimaks pööras Raymonda pilgu tütarlapsele ja tähendas kurjalt, kulme kortsutades:

„Te poleks tarvitsenud oodata.“ Öelnud need sõnad, tõusis leedi Heritage üles ja lahkus toast.

Preili Smith võttis ühe raamatu ja istus halli lugema. Mõni minut hiljem nägi ta Raymondat valges kitlis kaduvat raudvärava taha.

Jane istus ja luges, varitsedes, kunas kõik jääb vaikseks. Siis leidis Jane, et tema aeg on kätte jõudnud! Ta jooksis oma tuppa, pani eilse kleidi uuesti selga, aga jalga läksid juba harilikud tänavkingad. Kuna tal polnud laternat, võttis Jane ühe tikutoosi ja küünlajupi.

Ta sammus nüüd trepist alla, üha kuulatades. Kuna kõik jäi vaikseks, lükkas ta jälle raske hallitooli seinä äärde, pildi ette. Kuid omaks hämmastuseks kuulis ta just sel silmapilgul, kui vedru avanes, et keegi tuli raskelt polsterdatud uksest, mis viis teenijaskonna ruumidesse.

Õnneks oli Jane äärmiselt kiire mõtlemisega. Silmapilguga oli tool jälle tagasi vastasseinas ja

Jane istus rahulikult raamatut lugedes, kui ülempöör läbi halli sammus, kadudes sir Williami kabinetti.

Jane kummardas raamatu kohal, aga ta silmades tantsisid tähed kui viirastused. Igavikuna paistsid need minutid, millal teener jälle tagasi tuli ja oma rahulikul toonil, hoomanud Jane'i, küsis preililt, et kas tee serveerida armulisele preilile halli, salongi või raamatukogusse.

„Raamatukogusse,“ käsutas Jane.

„Kuulan, armuline preili,“ tuli vastuseks, ja teener kadus väärikal sammul.

Kui mees oli kadunud, tõmbas Jane kähku tooli pildi ette, ronis üles ja vajutas nuppudele. Pannoo avanes, Jane asetas mööbli endisesse korda, võttis oma küünlajupi, süütas selle koguni põlema ja kadus avausse.

Käik paistis nüüd palju rõõmsamana, kuna Jane'il polnud vaja tunda hirmu pimeduse ees. Julgelt ja kiirelt sammus ta edasi, kuni jõudis nurga juurde, kust pidi keeratama paremale. Jane tõstis küünla kõrgele, et paremini valgustada ümbrust. Ja ta leidiski maast oma taskurätiku, määrdunud ja kägarasse astunud. Tütarlaps võttis selle üles ja pani ettevaatlikult taskusse. „Arvan,“ mõtles ta endamisi, „kõige targem oleks muidugi otsekohe ümber pöörata ja oma tuppa minna, aga kui kahju — nii raskelt pääsen ma siia alla, praegu ei sega mind keegi, pole ka midagi karta...“

Jane kahtles vaid, ta kaalus ja oli kahevahel: kohustus, antud sõna ühelt poolt ja — uudishimu teiselt poolt. Teda valdas nii tungiv tahtmine millegagi kasulik olla — Henry Marchile — mis sest — et ta ei armastanud teda...

Praegu oli Jane'il aga veel suur jupp küünalt, terve toos tulitikke ja kaks tundi vaba aega! Edasi, ja muud midagi! Ta oli praegu sarnases hingelises seisukorras, kus võis oletada kindlat võitu ettevõttele, kui hädaohtlik see ka oleks. Küsimus seisis ainult selles, kuidas ja millest alata.

Paremat kätt polnud muud kui see üksainus koridor; millegi pärast oli Jane'il tundmus, nagu viiks see käik teda välja umbes kasvahoone või tööriistade majakese juurde. Pahemat kätt oli näha neli käiku. Jane astus esimesse, mis oli peakäiguga otsenurga all, nii et see käik pidigi

nüüd viima tagasi halli. Seda käiku otsustas tütarlaps järele vaadata. Küünal ühes käes, kleidisaba teises, astus ta kummardades edasi, kuna see lagi oli madal. Käinud nii umbes kümme-kaksteist meetrit, jõudis tütarlaps ühe trepi juurde, kust viisid ülespoole järsud astmed, märjad ja limased. Jane läks trepist üles. Ta jõudis viimasele astmele. Siis pöördus ta ümber, läks tagasi ja hakkas minema mööda järgmist käiku. See oli juba kuivem. Vaistlikult tundis ta, nagu viiks see käik lossi pahemasse tiiba. Sealt siis järelikult terrassile, ehk terrassi all olevaisse keldritesse.

Jane kahjatses ainult, et ta ei lugenud samme, siis oleks hiljem kergem rekonstrueerida lossialust plaani Henryle. Varsti nägi aga Jane enda ees täpselt samasuguseid raudväravaid, nagu olid ülevall lossis igal majakorral, väravad, mis viisid laboratooriumisse.

Jane silmitses oma küünla valgusel seda kõrget väravat. Raud ei paistnud sugugi roostetanud olevat, järelikult oli see värav alles hiljuti sinna püstitatud. Tütarlaps tundiski juba rõõmu midagi avastanud olevat, mida ta võiks jutustada Henryle.

Tasa, üsna tasa, katsus Jane lükata väravat. Oo, imet — see avanes! Kõheldes viivitas tütarlaps edasi astumast. Ta nägi nüüd vasemal ühte metallist eset seina monteerituna, mis meenutas kommutaatorit. Ligemalt vaadates nägigi Jane, et igalpool olid elektrijuhtme traadid. Tõsi, March oligi kahtlustanud, et siin on elektrivalgustus sisse seatud. Kui õige puudutada seda nuppu?! Juba tütarlaps vajutaski sõrme sellele, kuid teda valdas kabuhirm: äkitselt kutsub see esile mingisuguse plahvatuse?! Järsku see ainsam puudutus muudab lossi — varemeteks.

„Kas ma aga selleks tungisin siia alla, et jääda araks?“ küsis Jane endalt, pigistas silmad kiinni ja vajutas järsult kommutaatorile.

Kui ta viimaks julges silmad avada, oli kõik täidetud roosa valgusega, või oli see punane, või hoopis tavaline? Jane ei osanud endale veel aru anda. Nüüd julges ta väravat rohkem lahti lükata ja astus sellest läbi. Kusagilt kostis nagu nõrk, õige nõrk kellukesehelin. Alarmsignaali, mõtles Jane. Kähku tõmbas Jane värava enda järele kinni. Kohe lakkas kella helisemine.

Nüüd mõtles Jane:

„Olukorda peab ära kasutama. Peab minema edasi — saagu mis saab!“ Nii sammuski ta edasi, kuni jõudis äkitselt suurde ruumi, mille seinad olid suurtest kivimürakatest.

Jane vaatas ringi. Ta polnud millaski käinud üheski laboratooriumis, kuid oma ehmatuses nägi ta, või pigemini aimas, et ta praegu viibib ühes sarnases ruumis: igalpool klaasikesed, potid, kolbid, nõrk piimvalgus.

„See meenutab ühte piinakambrit keskajast,“ mõtles Jane ja sammus mööda tuba edasi. Kõige kaugemas nurgas nägi ta kahte väiksemat võlvi. Ta otsustas ainult veidi pilku heita. Esimese

kaare kohal oli üks tuba, milles leidus väga palju köiksugu kohvreid. Teises ruumis. teise võlvi all nägi Jane omaks suureks ehmatuses enda varju peegelduvat kiviplaadidest põrandal. Keegi oli siin süüdanud elektrivalgus!

Küünal tütarlapse käes värises ja steariin jooksis põletavalt mööda tema käsi. Ehmunud otsis ta peiduurgast. Umbes meetri kaugusel oli seinas mingi sügavus. Jane ruttas sinna, kustudades oma küünla. Nüüd kostis äkitselt jälle kerge elektrikella helin ja otsekohe kuulis Jane Emberti häält! —

„Oli teil hea reis? Eks ju?“

„Päris hea,“ kostis teine häält, mahe ja sügav, Jane oli sellest imestunud. Hääles oli veidi ameerikalikku kõla.

Jane sai kohe aru, et see on Molloy, tema onu. Anarhist Molloy!

Tütarlaps vajutas end kõvemini oma peidu-urkasse.

Kaks meest sammusid parajasti temast mööda!

„Nüüd võime kõnelda rahulikult,“ lausus Embert. „On teil raha kaasas?“

„Ma ei toonud seda siia kaasa.“

„Ja miks mitte?“

„No, lihtsalt...“ ta lause lõppes kerge vilega.

„Kas teile ehk pakuti suurem summa, mis?“

„Seda küll. Belkovitsh oli nõus vastu võtma teist ettepanekut, kuid mina ei nõustunud. Mulle paistis, et need, kes tahtsid minu kaudu osta, nagunii pakkusid suurt raha. Mul pole elus olnud nii palju raha käes.“

„Te oleksite pidanud raha siia tooma, miks te seda ei teinud?“

Laboratoorium oli nüüd heledalt valgustatud. Molloy võttis istet ühel pingiserval ja lausus:

„Jumaluke, ma lihtsalt ei tahtnud seda.“

„Kuhu te raha panite?“

„Kindlasse kohta.“

Embert kehtas õlgu.

„Kuidas see ka on, meil on vedanud!“ lausus ta. „Muide — too müük pole enam saladuseks: meid külastas üks noori nuhke, kes korraldas ülekuulamist ja sir William sõitis murelikult Londoni.“

„Minu onu — anarhist!“ mõtles Jane. „Tore-dad sugulased mul küll! Müüb valem „A“ ära ja sealjuures pole tal küllaldaselt usaldust Emberti vastu! Tore, tore!“

Molloy vilistas läbi hammaste.

„Huvitav, kes siis üles andis ja kes selle noosi sai?“

„Kõik asjad lõpevad sellega, et nad avastatakse,“ seletas Molloy rahulikult. „Meil pole ju enam muret, raha on meil käes ja paari nädala pärast saame siit ilusti jalga lasta. Teie Belkovitshiga peaksite küll ennast hoidma kõrvale, seni kui tuleb paras moment. Ta peaks umbes kolme-nelja päeva pärast siia jõudma, kui ta tuleb meie poolt ette kirjutatud teed. Siis pole te enam ükski ja võite mõlemad asuda siin seniks...“

(Järgneb.)

ARMASTUS KALJUDE TAGA

27. ELINOR GLYN

Theodora saab tema omaks!

Ja ta ema? Jah — ta peab õppima end unustama ja andestama. Keegi ei suuda hoiduda Theodorat armastamast; ta ema annab peagi talle oma südames taha. Sector on väga õnnelik nüüd, kus ta oli teinud kindla otsuse.

Nende lauanabrid olid kõik enam-vähem viisakad nende vastu. Theodora armastusväärne vähenõudlik ülesastumine oli mõtnud relvad ta waenlastelt. Nagu Orseni küüra taltutas Ford muistisel ajal metsituid loomi, näis Theodora õrn hääl kütkestanud juuresõitjaid — naised muidugi, sest mehed olid juba esimesest hetkest, kus nad teda nägid, lomanud ta jalge ees.

Mildredi kavatfusel teha Theodora õnnetuks, oli vähem edu olnud, kui ta oma agaruses oli ära teeninud.

Silm oli endiselt suurepärase ja pärast einet läks kogu seltskond terrassile. Seletamatu närviline hirm valdas Theodorat. Ta ei julgenud üffi olla Sectoriga — ta ei usaldanud ennast — oma tahtejõudu. Ta ees oli veel homme päev ja keffnädal — ilma Sosiahta — oma walgete soojade pealelõunatega ja suurepärase tähefelgete õhtutega. Oo, miks oli kõik nii julm, nii raske, nii mõimatu? Sjal pool, fuhu ta pilgu pööras, näijid nagu tulefirjas seiswad sõnad: „Uued mefi-nädalad“.

Esimesed olid nüüd waid ebameeldivaiks mälestus-
fiks, aga mõte teistele, nüüd, kus ta oli õppinud tundma armastust ja teadis, mis tähendas elu armastatud mehe kõrwal — oo, see oli wäljafannatamatu — hirmus — mõimatu! Siis olnuks parem juba surral!

Ta hoidus tihedasti Barbara kõrwale ja kui see eemaldus, algas ta elawat westlust Crow'ga. See oli ükshääl, kellega mõi millest ta kõneles, kui see ainult taktistas teda kuulamaft Sectori mahebat, wõrgutawat häält.

Oma sõbraliku hinge sügawuses tundis Crow muret selle hirmunud, piinatud ilme üle Theodora silmis; nad näijid paluwat abi ja kaitset.

„Kas me ei lähets polowäljakule, mrs. Brown?“ küijis ta. Theodora mõttis rõõmsalt ja meeleldi ta ettepaneku wastu.

Sector oli parajasti weitlemas leedi Harrowfieldiga, kui ta nägi Theodorat Crow'ga eemaldumwat, ega saanud seepärast neile järele joosta.

Ta oli kuulnud Sosiahi kawatjetawast ärasõidust järgmisel hommikul ja teadis ka, et Theodora pidi nelja-päewal reijima Londoni. Ta otsus oli walmis. Kolma-päewa õhtul pidi ta tema wõtma endaga kaasa Staa-liaasse. Ta ei pidanud enam kauem kuuluma Sosiahtle. Warsti on ta täielikult tema — Sectori — oma ja ta armastab ja kaitseb teda oma elu lõpuni.

Ta palawifuliselt töötawas ajus küpses plaan itla enam ja enam kuni vähemagi üksitasjani. Minus, mis puudus, oli Theodora nõusolek, aga ta ei kartnud teel-dumist, kui tal awaneb juhuse asja Theodorale selgitada.

Seni oli ta, kui ta oli olnud temaga üffi, taltutanud oma tundeid ja igatsust ütelda talle, kui tugew ta armastus on; ta ei olnud kordagi sellest mälestuswääriest õhtust saadist Pariisis annud järgi oma firele ja kõnel-nud temaga armastuse feeses.

Nga ta mäletas jeda õndsat tundi teel Verjaillies't — mäletas, kuidas naine oli märisenud ta embuses.

Ei, ta ei olnud külm ja ükskõikne, ta walge ingell Sector mõttis oja polowõistlustest segameeskonnas ja ta erutatud tunded ning mõtted ajasid ta ratsutama nii metsikult, nagu oleks mingi kuri waim teda kiusanud.

Sjalgi warem ei olnud ta mäginginud nii meisterli-kult. Ja Theodora, kes wahete-wahel kartis ta julge-oleku eest, oli tulwil inestust ta painduwuse ja oja-wuse üle.

Crow oli ustawalt ta kõrwal. Temale ei mõinud ju Sector olla armurade, jeda teadis ta, ja ta ei wabanenud lähenewa õnnetuse aindusest sellast, kui ta oli näinud Theodora filmade ilmet.

Ta kasutas kõike oma taltitunnet — kõneles kõige-pealt Anneft ja ta lastest ja siis leedi Bracondale'i suurest armastusest oma poja wastu ja ta soowist, et Sector warsti abielluks — muidu sureks nende sugu-wõsa wälja, sest Evermond le Mesurier'd ei saa üldse wõtta armsesse. Kõik, mis ta ütles, oli esitatud nii tar-gasti ja mõistlikult, ilma mingisuguse hoiatuse ilmeta, ja kõik see läks Theodorale sügawasse südamesse. Ta ei olnud iialgi unistanudki plaanist, mis oli walmiinud Sectori ajus; mõte temaga põgenemisele oli talle täiesti mõõras. Sector ei mõinud iialgi saada ta armukelefs — see on kindel. Nga hirm millegi eest — ta ei tead-nud, mille eest nimelt — waldas teda kogu aeg. Ta süütus ja kogenematus taktistas teda mõistnast põhjust; aga oht ähwardas teda — kui ta oli ükfinda Sectoriga, jeda teadis ta — ta ei founda walitseda oma igatiuse üle puhata Sectori käte wahel.

Sellal, kui ta filmadega jälgis meest, jeda ta ille kõige maailmas armastas, kannatas ta waitides kõiki piinu, milleks naisejüda oli mõimeline.

Minus asi, mis ta mõis teha, oli igaweseks lahfinda Sectorist — jätta temaga lõplikult juunalaga.

Tunnid mõõdufid aeglaselt ja Theodoralt oli õnnes-tunnd hoiduda Sectoriga üffi jäänast, aga siis lõppes ja Sector tuli, et juua teed tema ja Crow'i seltsis.

Siis mõttis kaatus asja oma kätte. Sunnem ofa küllaltki eelistas ilusal õhtul minna jalutama jõe ääre, mis woolas mööda lilleaiaft ja männimetsast, et waa-delda Barbara mitmesuguseid weelinde.

Sectoril õnnestus oma tahtmist läbi wiia ja jätta Theodoraga üffi, ja warsti jalutafidki nad mööda paju-dega warjatud teed, mis wiis wäikese lehthoone juure jõe kaldal.

Nad olid õige laugel teistest, kes olid täielikult tege-wuses omaendi asjadega.

Oli see, suurepärase juuniõhtu. Nende wahel walit-ses isäralist tähendusrikas waius ja mõlema südamed peffid tugevasti ning peagu kuuldawalt; Theodora oma kurbusest eelseiswa lahkmise pärast — Sectori oma

115A

rõõmust, et nad warsti ei tarwitse enam ialgi teineteist lahutada.

Olles jõunud wäitese lehthoone juurde, waatasid nad wäitides oma ümbrust. Ohtupäitese sõravad fii-red mängisid jõe kergeltkähardunud weepeeglil. Rooduses walitjes wäitus — puud paistisid fewadisel rohelistena — mahedalt ja meelitawalt kõlas õõbiku laul.

„Mu ainus armastatu,“ rääkis Sector lõpuks, „ma armastan sind nii wäga — ja nii ei wõi see edasi kesta. Sa pead saama mu naiseks — minu omaks —“

Ta kuulis Theodora raskeid hingetõmbeid ja puistas oma südame wälja palawaimate armastusõnadega. Ta kõneles oma suurest armastusest Theodora wastu — kirjeldas seda suurt õnne, mille osaliseks nad saaksid, kui ta nõustub Sectori ettepanekuga ja järgneb talle wõõrale maale, kus ootawad neid õnnepäewad ja kus kogu ta püüd seisab jelles, et täita Theodora elu rõõmuga.

Theodorat haaras peagu wastupandamatu kiisatus. Ta ei olnud unistanudki nende wahetorrale sarnast lõppu, aga kui ta nõustub, siis pääseb ta uuesti wäit-meelsetest mehinädalast, ning pöörab jelleasemel pilgud elu kõrgeima rõõmu ja õnne poole.

Mõne sekundi joofful näis talle maailm tulwil jeni-aimamatut õndsust, aga see õnnetunne kadus lühikese ajaga: talle tuli järsku meele Jofiah ja lubadus, mis ta temale oli annud.

Ei, tema jaoks ei leidunud mingijugust õnne maailmas. Sgawene uni — surm — oli kõik, millele ta wõis loota, aga isegi seda ei wõinud ta arvestada; ta pidi ju tegema seda, mis oli õige — jääma iieendale truuks — juhtugu mis tahes. Ja wõib-olla lasewad head inglid tal juua Lethe wett ja hingiwad talle unustust; kindlaske sadamaske teisel pool kaljusid ja kariidid ei jõua ta küll ialgi.

Sector nägi waimustust, mis mõne minuti joofful kargas ta ilusas näos, ja teda haaras suur rõõm; siis ta nägi, kuidas Theodora peen kogu langes järsku kofku ja kuidas sõra ta silmis kustus. Girmust ja teadmatusest wäitsewa häälega palus ta:

„Armajain! Kas sa ei kuule, mida ma räägin? — Wasta — kas sa ei taha järgneda mulle?“

„Ei, Sector,“ ütles ta nii wäitelt, et see hädawaewalt kuulis neid sõnu.

Sector tõmbas ta enda juurde ja kattis ta näo suud-lustega ning sojistas talle tuisemaid ja õrnemaid kinnitusi oma armastusest.

Theodora ei pannud wastu — ta ei katjunud end tõmmata ta tugewate, kaitiwate käte wahelt. See oli ta tõeline elu lõpp; selle järele rändab ta nagu kuu-tõbine oma teed edasi. Mifs pidi ta siis keelduma wiim-sest rõõmusest, mis ta kunagi saab tunda?

Loetudes peaga Sectori õlale, sojistas ta waewalt äratuntawa, murest ja walust murtud häälega:

„Peame teineteisega jumalaga jätma, mu armajain. Me ei tohi enam ialgi kohtuda — mitte ialgi, ialgi enam. Kogu päewa joofful olen ma tahtnud sulle seda ütelda. Ma ei kannata seda enam wälja. Peame lah-kuma — sel peab olema lõpp — aga mitte sel wiisil, nagu sina soowid.“

Sector katjus muuta ta otsust; ta palus ja armis: ta kirjeldas sõrawaimais märwides seda õnne, mis ootas neid Itaalias selle igawese juwega.

Ja kogu aeg tundis ta, kuidas Theodora wäitises ta embuses ning järgnes igale ta mõttele, kuna ta fantaasia elustus meelitawasti piltidest. Aga midagi ei juutunud kõigutada ta otsust.

„Armajain,“ ütles Theodora, kui Sector wäitis, „kui oleksin teisjuguine kui ma olen — tugewam ja julgem — wõiksin ma järgneda sinule ja elada sel wiisil, nagu sa soowid, ja pidada jeda juurimaks õnnets maailmas; aga ma olen nõrk. Mälestus mu murtud lubadusest — mõte Jofiahi kurbusele ja sinu ema meeleheitel hawitats kogu mu rõõmu. Me naudime kirjeldamatut õnne, aga siis tulewad jüdametunnistuse piinad kahetordset tugewalt. Armastan sind wäga — kuid oh, ma ei tahaks sellist elu; sureksin peagi.“

Sector mõistis, et igajugune lootus oli asjatu, ja juur kurbus waldas teda; ta känd langesid lõdwalt alla — süda tõmbus tramplifult kofku — kogu elu-rõõm kadus. Theodora waatas talle hirmu ja ehmatusega näkku; see oli kaame.

Samal hetkel paenutati paar madalat pajupõõsast kõrwale ja Morella Winmarleigh' tige, piltaw nagu ilmus nähtawale. Saadetuna lord Wensleydown'ist, tuli ta aeglaselt wäitese lehtla poole.

Ta uskus mõistwat, mis on juhtunud. Sector näis nii piritult õnnetuna; see põlastuswäärne naine oli arwatawasti ärritanud ja solwanud teda.

Sellisel wiisil mõistis ta wäiklane, fittarinnaeline loomus tragöödiat, mis toimus nende mõlema inim-lapse elus.

*

Morella Winmarleigh oli koos lord Wensleydownniga teinud wäitese jalutuskäigu. Päril juhustlikult olid nad sattunud neile mõlemale lehthoones, aga nüüd, kus nad olid neid kohanud, otjustasid nad jääda sinna ja teha teiste elu nii kibedaks kui mõimalik.

Pärast hiljutist hingelist wõitlust oli see wähesümpaatne jeltskond Sectorile ja Theodorale kõite muud kui meeldiw. Kumbki neist ei liigutanud end ega teinud ruumi uustulnufaille.

„See siin on kema peitepaik, lord Wensleydown,“ ütles mifs Winmarleigh. „Mifs ei ole te näidanud mulle seda warem? Kuidas juhtusite siia, Sector? Nüüd peate näitama meile teed koju; oleme ära efsinud ega tea, kuhu poole peame minema.“

Ta fihistas ärritawaimal wiisil naerda.

„Esimene tee paremat kätt pajudeallee lõpus,“ wastas Sector nii wiisakasti kui ta suutis. „Olen kindel, et leiata kergesti üles tee koju. Teil näib olewat kiire — ärge laske endid finni hoida. Mrs. Brown ja mina kawatseme teha juure ringi, kui koju läheme.“

„Do, meil on küllalt aega,“ jeletas lord Wensleydown. „Tulge meiega, mrs. Brown! Tunneme end nii üffituina ja mahajäetuina.“

Theodora tõusis üles — ta ei talunud jeda enam. „Läheme nendega kaasa!“ sõnas ta Sectorile.

Nad sammusid paar sammu teiste ees minema. Mõne minuti pärast kuulsid nad endi taga nende ärritawat naeru, aga kui nad jõusid lossi lähedale, kiirendasid nad samme ja olid warsti piinajast lahsti.

Nii kawa, kui nad olid olnud teise paari otsejes läheduses, ei olnud nad wahetanud aimustki sõna, aga nüüd pöördus Sector Theodora poole:

(Särgneb.)